

CÁI BÌNH NÚT

**Tài liệu phát
01**

Một người gánh nước có hai bình lớn, mỗi chiếc treo ở một đầu quang gánh của ông. Một chiếc bình đã bị nứt, trong khi chiếc kia hoàn toàn lành lặn và giữ nguyên lượng nước bên trong cho tới cuối cuộc hành trình từ con suối tới nhà ông chủ, còn nước trong chiếc bình nứt chỉ còn lại một nửa.

Trong suốt hai năm, việc này diễn ra hàng ngày. Người gánh nước chỉ mang tới nhà ông chủ một bình rượu nước. Tất nhiên, chiếc bình lành lặn rất tự hào về thành tích của mình, hoàn thành trách nhiệm mà mình được tạo ra. Còn chiếc bình nứt tội nghiệp thấy rất hổ thẹn vì sự không hoàn hảo và kém cỏi của mình khi chỉ có thể làm được một nửa nhiệm vụ được giao.

Sau hai năm thấm thía thất bại cay đắng, một ngày chiếc bình nói với người gánh nước ở gần con suối. “Tôi rất xấu hổ về bản thân mình, và tôi muốn xin lỗi anh.” “Tại sao thế?”, người gánh nước hỏi, “Anh xấu hổ vì cái gì mới được?”

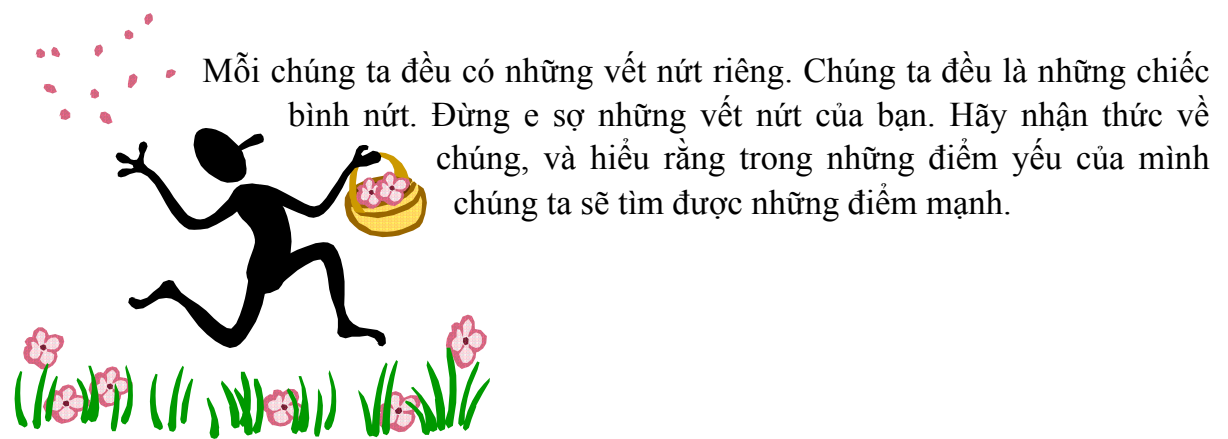
“Trong hai năm qua, tôi chỉ có thể mang về lượng nước bằng nửa sức chứa của mình vì vết nứt đã khiến nước chảy ra ngoài trên quãng đường trở về nhà ông chủ. Bởi vì vết nứt của tôi, anh đã phải làm tất cả việc này và không được nhận lại xứng đáng với công sức của mình”, chiếc bình nói.

Người gánh nước thấy thương cảm cho chiếc bình nứt cũ kỹ, với lòng trắc ẩn anh nói, “Trên đường trở về nhà ông chủ, tôi muốn anh để ý tới những bông hoa tuyệt đẹp dọc đường.”

Đúng là khi họ đi lên trên đồi, chiếc bình nứt có để ý thấy ánh mắt trời đang sườn ầm những bông hoa rừng tuyệt đẹp hai ven đường, và điều này làm nó vui ít nhiều. Nhưng tới cuối cuộc hành trình, nó vẫn cảm thấy tệ vì nó đã làm rò rỉ một nửa lượng nước, và một lần nữa chiếc bình xin lỗi người gánh nước.

Người gánh nước nói với chiếc bình, “Anh không để ý thấy rằng những bông hoa chỉ bên phía đường của anh thôi sao? Đó là bởi vì tôi đã biết về những vết nứt của anh, và tôi tận dụng điều đó.

Tôi đã trồng những hạt giống hoa ở phía đường của anh, và mỗi ngày khi chúng ta đi về từ suối nước, anh đã tưới cho những bông hoa. Trong hai năm tôi đã hái những bông hoa xinh đẹp đó để trang hoàng cho chiếc bàn của ông chủ. Nếu anh không như vậy, ông chủ sẽ không có được ngôi nhà rực rỡ như thế.”

Mỗi chúng ta đều có những vết nứt riêng. Chúng ta đều là những chiếc bình nứt. Đừng e sợ những vết nứt của bạn. Hãy nhận thức về chúng, và hiểu rằng trong những điểm yếu của mình chúng ta sẽ tìm được những điểm mạnh.